que ꝑmiſiſti egrotus. ⁊ infra in eadē epl̄a. Si vis recte agere vi
taꝫ nichil facias qd̄ deū videre nō putas: vel ſecreto qd̄ pn̄te po
pulo optare non audeas. hec ille. Diſpone igit̄ ſic ⁊ modis qui
bus pretactum eſt domui tue: q2 morieris tu ⁊ non viues.

Decima Cella

Reuerſus diſcipulus ad preceptorē ſuū ab eo
in decimā cellaꝫ introductus eſt. in qua vidit
decimā hui⁹ artis regulā/ad ꝓlongationem
vel vite abbreuiationē deſeruientē. In primo
igit̄ latere depingebāt̄ ꝑſtinis tēpib⁹ grādeui
pr̄iarche barbati/atq͂ crinib⁹ ꝓlixi/q̄ longis tpib⁹ vitā duxere. vt
pꝫ in adā/marbuſalē/de quib⁹ geñ narrat hiſtoria. In 2.º latere
iuuenes ⁊ pallidi hui⁹ tpis hōies depīgebant̄: q̄ reſpectiue bre
ui tpe diē eoꝝ clauſerūt extremū. In 3.º latē quidā medicoꝝ
vocatōe ⁊ pitoꝝ ꝯſilio vitā eoꝝ ꝓlōgare conabant̄. In q̄rto
latere ꝑ oppoſitū quidā exceſſib⁹ varijs q̄ſi occidere ſe videbā/
tur. Nō modica admiratiōe ꝑmiſſa diſcipul⁹ ab īſtructore ſuo
edocet̄ ¶ Primū lat⁹ ¶ In ꝑmo inquit latere hēs longā vitā
hui⁹ carnis in ꝑma etate: q2 ſm̄ mgr̄m Heynricū de baſ. expo-
nentem libros geñ certis de cauſis h̄ ꝯtingebat. Priō q2 com-
plexio eoꝝ erat ꝓpinquior ade nobiliſſime ꝯplexiōis viro. q̄n-
to em̄ riuul⁹ ꝓpinquitate magis attingit fontē: tāto melior ē Se
cūdo q2 nutmēta puta plāte/aīālia/⁊ hmōi: erāt potioris vigo-
ris ⁊ v̄tutis q̄ꝫ iam ſint. Tercio q2 iam pueri generāt: pueri v̄o
a pueris ſic generant̄ debiles. Antea eniꝫ incipiebāt ꝯhere poſt
multos āños: iā v̄o paucis iuoluti ānis m̄rimōio ſe ingert̄. Sꝫ
tenuit Aug⁹ ⁊ Thōs in q̄ſtiōib⁹ de malo replicātes ꝯ aliq̄ruꝫ
barū rōnuꝫ poſitionē: ⁊ ꝑcipue ꝯ ſcd̄am. Dicūt ꝙ hōies tūc ita
diu vixerūt h̄ erat miraculoſuꝫ/ex diuina diſpoſitiōe ſcm̄ ad ge
neris hūani ꝓpagationē. Nec idcirco negant ꝙ breuitas vite
cauſet̄ ex malo regimine/ac debilitatiōe nature ¶ Scd̄m lat⁹

¶ In ſecūdo cellule latere moderni tēporis hōies depigebāt̄
breuiſſimi tēporis. nā ſm̄ pſalmiſtā p̄s lxxxix. dies ānoꝝ nr̄oꝝ
glō. ita breues ſunt: ꝙ in ip̄is ſūt ſeptuaginta anni. Glō. hoc de
ꝯmuni curſu. Si autē in potētatibus. i. in illis qui hn̄t potētem

ꝛ fortem ꝯplexionē ſunt octuaginta anni. ꝛ in ſtatu ꝯuenienti et amplius. i. vltra illud tēpus eſt labor ꝛ dolor: que tunc multiplicant. ꝛ vere breues dies. vt pꝫ reſpcū āṫiqui tēporis: etiā reſpectu eui eṫnitatis. i. dei. Sicut enim ṫra eſt quaſi punctus reſpectu celi: ſic tēpus eſt quaſi nichil reſpcū eṫnitatis diuine. Et reſpcū noſtri Job. Breues dies hōis ſunt. ꝛ Sapientie ix. Homo infirmus exigui tēporis. ſed ꝛ btūs Gregorius ij. moraliuꝫ exponēs predcm̄ verbū Job. Hoc inquit apud nos velut non eſſe cōſiderat / ꝙ tāta velocitate trāſcurrit. In diebus breuitas tēporis In mēſibus vero quaſi multiplicata dierū ſpacia deſignantur. Nobis ergo dies breues ſunt. Sed qꝛ noſtra vita poſt tēditur apud deū: numerus noſtrorꝫ mēſium eē memoraṫ. nulla que hominibꝰ in hoc mūdo fiūt abſqꝫ dei omnipotētis occulto ꝯſilio veniūt. Statutū quoqꝫ eſt quantū in ipſa vita mortali tēporaliṫ viuat Nec obſtat vt idē dicit de Ezechia / cui dictuꝫ eſt per prophetā Diſpone domui tue qꝛ morieris tu ꝛ non viues. ꝛ tn̄ ſibi xv. anni ſuperadditi ſunt in vita. vt yſaye xxxviij. ꝛ quarti Regū xx. Quia vt idē Gregorꝰ Rn̄det per prophetaꝫ ſibi dies ignoſciṫ qua mori merebaṫ. per largitatē vero miē illo euꝫ tēpore ad mortē diſtulit / quādo an̄ ſecula ipſe deus pſciuit. De lamētabili duratōis breuitate inducit phs in poetria fabulā cuiuſdā poete qđdā palaciū deſtū deplorātis in hijs vbis. Domꝰ egregia ꝯpungor ad lacrimas tuā intuēs ſolitudinē. Ac illa contremuit ꝯpaſſa michi ꝑpter lacrimarū multitudinē. Cui inqt vbi qſo ſunt qui quondā te inhabitauerūt / ꝛ iocūdam vitā cū ſecuritate ꝛ tēporis ſerenitate ac amenitate duxerūt. Et illa ſecū me quoqꝫ ſubſecuti tēporis trāſitoriā dimiſerūt. Res nāqꝫ nulle ſtabiles: quin cum fluxibus tēporis fluxibiles fluunt. Quapropter dicit Job Ducūt in bonis dies ſuos: ꝛ in pūcto ad inferna deſcendūt. Super quo Grego. xv. moral'. Omīs inquit lōgitudo tēporis preſentis vite punctꝰ eſſe cognoſciṫ / cū fine terminaṫ. Quicquid trāſire potuerit ſubito fuit: in pūcto ſtilū ponimus ꝛ leuamꝰ. quaſi ergo in pūcto vitā tetigit / quam hāc accepit ꝛ amiſit. hec ille. Vita ergo nr̄a ratione huiꝰ duratiōis atqꝫ vanitatis breuitate non incōgrue in ſacra ſcriptura tribꝰ ꝯparatur

ſcꝫ viſioni ymaginarie. trãſitioni vmbꝛe. operi aranee De ꝑmo pſ xxxviij. verũtñ vniuerſa. glõ. i. omnia q̃ apud nos ſunt: vanitas omnis hõ viuẽs in hoc mũdo. Verumtñ in ymagine. i. ad ſimilitudinẽ ymaginis in ſomnis vel ſpeculo apparẽtis: que ſbito diſparet ⁊ in obliuione venit pertrãſijt õnis hõ. Cito trãſijt ⁊ trãſeundo deficit ⁊ euaneſcit que ſubito diſparet in obliuionẽ venit. De ſecũdo pſ̃. cxij. Hõ glõ. qui prius fuit veritati ſimil': poſtea peccãdo vanitati ſil'is fac⁹ eſt. i. nulli⁹ momẽti. in ſe vanũ eſt/ inde õne trãſitoriũ qȯ de ſua ſubſtãtia cadẽs/ vt fumus euaneſcit: ita ⁊ hõ tabeſcit. vñ ſubdit dies ei⁹. glõ. i. vita ei⁹ momẽtanea/ propt̃ eius fragilitatẽ. Non enim habet firmitatẽ manẽdi ſicut nec vmbra. vñ Apl'us. Que ẽ vita noſtra vapor ad modicum parẽs. Et Aug⁹. Quid eſt viuere niſi de vita tranſire. hec ex glõ Aug ⁊ Caſſio. De t̃cio pſ. lxxxix. Anni nr̃i ſicut aranea. glõ auguſtini. Sic inanes ⁊ inutiles meditabunt̃. i. reputabunt̃ Nã quecũqꝫ in annis noſtrĩs agimus ita fragilia ſũt ⁊ trãſitoria ſicut tele aranee. Sicut eniꝫ aranea mittit fila ⁊ huc iſtucqꝫ diſcurrit: ⁊ tota die texit: ⁊ labor quidẽ grãdis eſt ſed effectus modic⁹ eſt/ ⁊ quaſi nullus: Sic ⁊ vita hominũ huc illucqꝫ diſcurrit/ in occupationibus varijs ⁊ inutilib⁹/ laborat vt res corruptibiles. ſ. diuitias ⁊ honores acquirat: ⁊ non intellig̃ qȯd laborando araneã tele texit/ qꝛ õnia velocit̃ amittit. Preterea breues anni ſunt reſpcũ meriti. hij ſeptuaginta aut octuaginta anni: ad quos tñ pauci deueniunt. qꝛ omne meritũ modicuꝫ eſt vel breue reſpcũ premij. Et iõ qꝛ breue tẽpus habet ⁊ longã viam ſi non currit homo non peruenit ad locũ optatũ. modo aũt longã viã habemus ſcꝫ de t̃ra ad celũ: ⁊ ideo non pigritem⁹. ij͛ ad Corin. vij. Itaqꝫ fr̃es tẽpus breue eſt Et ſic apparet ãnos moderni tẽporis breues ymmo breuiſſimos eſſe. Quia pauci periodũ ⁊ ſpaciũ viuẽdi a natura t̃minatũ (de quo iob Conſtituiſti t̃minos eius qui preteriri non poterũt) attingũt. Super quo verbo dubitari poteſt de Ezechia rege: de quo etiã ſuperius aliquid tactũ eſt: cui dictũ erat verbuꝫ thematis nr̃i Diſpone domui tue ⁊c. per prophetã: Tñ additi ſunt quindeciꝫ anni Ex quo videt̃ ꝙ deus ſit mutabilis: ⁊ ꝙ propheta falſuꝫ dixe-

rit:quod eſt inconueniēs. Rn̄det̄ q̄ ꝯtingit aliquē effectū mor
tis vel infirmitatis vel alteri⁹ caſus aliter eſſe preordinatū a deo/
ſ̄m q̄ debet procedere a cauſis ſecūdis. ⁊ tunc eueniet talis effe
ctus non ſcd̄m q̄ habet reſpectū ⁊ influxū ab ipſis cauſis ſecun
dis: ſed ſcd̄m q̄ eſt preordinatū a deo. Et ſcd̄m hoc intelligitur
illud ſapiētie iiij. de immatura morte iuſti/ que nō eſt ſ̄m cauſas
ſecūdas. Raptus eſt ne malicia mutaret̄ intellect⁹ eius: aut ne
fictio deciperet aīām illius. ⁊ infra. Placita erat deo aīā ei⁹. et
ideo feſtinauit eū educere de medio iniquitatū/ per mortē. Et
ecōtra aliq̄n̄ ꝯtingit ſicut mors ezechie/ q̄uis ſ̄m cās ſecūdas vi
delicz diſpōnē naturalē corpis ⁊ detrimētū ei⁹ propt̄ pctm̄ ſup
bie vel ingtitudinis tūc euenire deberet: qn̄ dixit morieris tu ⁊
nō viues. yſaye xxxviij. habito reſpcū ad cās ſcd̄as. tn̄ q2 in por
dinatione diuina erat vt ſp viueret adhuc xv. āni. dicunt̄ eo ſibi
additi quib⁹ poſtea vixit. Nec tn̄ yſayas dixit falſū ezechie/ ſig
nificās eū moriturū. q2 pphetauit h̄ ex dei reuelatōe ſ̄m q̄ ille ef
fect⁹ mortis erat in cauſ ſecūdis/ ſ̄m quas erat oīno futura. Re
uelat em̄ de⁹ prophetis ſuis aliq̄ nō ſimplicit̄ ſ̄m q̄ ſūt futura in
ſeipſis. i. non ſ̄m diuinā p̄deſtinationē/ ſ̄ ſ̄m ordinē quem hn̄t ad
cās ſcd̄as tm̄. Et iō ſi alit̄ ꝯtingat q̄ dicāt̄ nō ꝑpterea falſuȝ di
cunt/ ſ̄m Tho. 2ª 2ᵉ. Sicut etiā ſi medic⁹ ſcd̄m oīa ſigna ⁊ reg'las
medicine p̄dicit aliquē de ſua infirmitate moriturū/ qui ſcȝ non
moritur deo cū mirabiliter ſanante. Et aſtrologus predicit ſic
citatem vel inundationē multam futurā ſcd̄m influxum ꝯſtella
tionum. Si hoc non venit non dicūt falſuȝ: q2 loquunt̄ ſ̄m cau
ſas ſecūdas/ quas deus immutare poteſt vt placet. Aliq̄n̄ vero
ita ſe habet preordinatio ad aliquē effectuȝ ſ̄m q̄ ipſe procedit a
cauſis ſecūdis. Et ad hoc facit quod dicit Gregori⁹ xvj. mora
lium ſuper illo Job. Sublati ſunt ante tēpus ſuuȝ. Q2 creans
nos ⁊ ordinās ōīpotēs deus iuxta ſingulorum merita diſponit
t̄minum vite/ vt vel mal⁹ breuit̄ viuat ne multis bene agentibus
noceat. vel bon⁹ iſte diucius in hac vita ſubſiſtat: vt multis bo
ni operis adiutoriū exiſtat. vel rurſum malus longius differat̄
in vita vt praua opera adhuc augeat: ex quorū temptatiōe pur
gati iuſti verius viuant: vel bonus citius ſubſtrabatur: ne ſi diu

hic vixerit eius innocentiã malicia coꝛrumpat. ¶ Tercium latus. ¶ In tercio latere quidã medicoꝛuꝫ vocatione vitam pꝛolongare conabãtur. ¶ Pro quo notandũ ꝙ ꝙuis nõ ſane‑tur quis niſi deo diſponente: modꝰ tamẽ medicinalis a deo oꝛ‑dinatus eſt vt obediat quis medico. vnde dicit Gratianus/ ꝙ‑uis certiſſime ſciamus neminẽ vltra terminũ ſibi a deo pꝛefixuꝫ eſſe victurũ: Omnibus tamẽ languentibus non incõgrue mede‑mur. xxiij. q. iiij. de tyrijs. ⁊ §. ſequenti. Nã vt dicit Thomas 2ª. 2ᵉ. q. lxxxuj. arti. ij. A diuina pꝛouidentia non ſoluꝫ diſponit̃ quin effectus fiant: ſed etiã ex quibus cauſis pꝛocedãt / ⁊ a quo oꝛdine eueniant. Inter has autẽ cauſas quoꝛũdam effectuum cauſe ſunt effectus humani: ſicut comedere / bibere / eſt cauſa hu‑ius ſcꝫ cõſeruationis vite. Et vſus medicinarũ cauſa ſanitatꝭ ſe‑cundaria. Opoꝛtet ergo hõies aliqua agere non vt per actꝰ ſu‑os diuinã diſpoſitioneꝫ immutẽt / que immutabilis eſt / ſed vt ꝑ actus ſuos adimpleãt quoſdã effectus ſᵐ oꝛdinẽ a deo diſpoſi‑tum. Quãuis ergo ipſe deꝰ ſit qui vulnerat ⁊ medet̃ / ⁊ ipſe ſa‑nat oẽs infirmitates noſtras: vt ait pſalmiſta: Hoc tñ agit cõſe‑quent̃ per cãs ſecũdarias / vt medicinas / ⁊ hmõi. Et iõ hijs vti debemus tẽpoꝛe opoꝛtuno: licet aliqñ ꝓter naturã / ⁊ per viã mi‑raculi hoc operet̃. q̃ tamẽ miracula ſunt potius admirãda / ꝙ in exẽplum trahẽda. Si quis igit̃ talibꝰ indigẽs hijs nõ vellet vti expectans a deo ſanitatẽ: grauit̃ delinqueret tẽptãdo deuꝫ: ni‑ſi ſuper hoc haberet familiare cõſilium. ſ. ſicut btã Agatha: cũ dixit Medicinã carnalẽ coꝛpoꝛi meo nunꝙ exhibui Erat eñ expta diuinã beniuolentiã. qꝛ vt dicit ſcũs Thõs 2ª. 2ᵉ. q. xcvij. arti. ꝑmo Ad primũ. vt vel infirmitates non pateret̃ quibꝰ coꝛ‑poꝛali medicina indigeret / vel ſbito ſentiret in ſe diuine ſanatio‑nis effectũ. ¶ Perq̇rat̃ igit̃ medicꝰ peritꝰ ĩ artẽ / pꝛactice magꝭ ꝙ theoꝛice inuolutꝰ. Dicit eñ phs pꝛimo methaphiſice / ꝙ hñtes artẽ ⁊ ſcientiã medicine ſunt magꝭ ſcientes / ꝙ hñtes experimen‑tum Exptos tñ medicos in cura magꝭ debemꝰ eligere ꝙ hñtes ſciẽtiã ſine expimẽto Meliꝰ eſt plures habere medicos egro ſi facultas admittat / ꝙ ſoluꝫ. vñ phs in epiſtola ad Alexandꝛum In vno medico nõ ꝯfidas / qm̃ vnus medicꝰ potẽs eſt ad nocẽ‑

dum/⁊ de facili audet nefas p̄ſumere. Et ſi ſumēda fuerit me-
dicina noli ſumere niſi de cōſilio plurimorū Nam in curatione
egritudinis eſt cōſideranda cōditio artis medicine: ꝯditio egri
tudinis: ⁊ ꝯditio ſtatus egrotātis. Qui medicꝰ aut medici

adhibebūt
- Confeſſionis admonitionē p̄uiā
- Cōgruam viſitatiōis diligētiaꝫ
- Diligentē curationis regulam
- Diuinoꝝ preceptorū obſuantiā

Quo ad p̄mū ſcien duꝫ ꝙ me dici tenen
tur ad ſeruandū decreta q̄ h̄ntur ex̄ de peni. ⁊ remiſ. c. cum infir
mitas. vbi dicit̄ Cū infirmitas corporal' nōnunq̄ ex pctō ꝓue
niat: dicēte dn̄o lāguido quē ſanauerat: vade/⁊ amplīꝰ noli pec
care/ne deteriꝰ tibi aliud ꝯtingat Johis v. c. p̄nti decreto ſtatu
imus/⁊ diſtricte p̄cipimꝰ medicis corporū: vt cum eos ad infir
mos vocari ꝯtingat: ipſos an̄ omnia moneāt ⁊ inducāt/vt medi
cos aduocēt animarū: vt poſtq̄ fuerit īfirmo de ſpūali ſalute ꝓ-
uiſum: ad corporal' medicine remediū ſalubriꝰ procedat̄. cū ceſ/
ſante cā ceſſet effectꝰ. ij. phiſicorū. Ideo Johes andree dic̄ in
nouell'. ꝙ ſignant̄ dicit̄ nonnunq̄/q2 aliqn̄ nō ſemꝑ/dicit̄ diſtri/
cte precipimus. ⁊ ſic neceſſitatē importat. Et dicit glō Hoſtiē/
ſis ꝙ trāſgreſſor peccat mortalit̄/⁊ ꝙ non pōt ꝯtra iſtā ꝯſtitutio
nem preſcribi/vel aliqua cōſuetudine tolli. qm̄ eſt iuris natural'
id eſt diuini. vt capit̄ in princi. decretoꝝ tū ꝙ ex rōne eſt. ſcꝫ vt
cura aiē anteponat̄ cure corporis: quorū neutrū ꝯſuetudo ꝯtra-
ria vnq̄ mutare poteſt. Debēt igit̄ medici hoc preceptū ſerua/
re an̄ omnia: vt dicit decretal'. i. an̄q̄ ad curaꝫ manū mittāt/vel
de ſalario ꝯueniant/ſcd̄m Johā. andree. Videt̄ quidē ſentire
Hoſtien̄ ꝙ inducat. i. in eū effectū ꝯfeſſionis reſtringat. Sꝫ pe
trus de palude ſolū dicit ꝙ tenent̄ medici ad āmonendū ¶ De
diligēti viſitatione ſciendū ꝙ medicꝰ adhibebit debitā diligēti
am quātūcunqꝫ ſit peritꝰ. ſ. ꝯmittat notabilē diligētiam in reui-
dendo libros: in viſitādo infirmū: in qualitate medicinaliuꝫ re-
rum: ⁊ q̄ ſunt hmōi. nam alias non excuſat̄ a pctō ſi per indiligē
tiam ſuam infirmo mors vel morbi aggrauatio euenerit. vt in c.
ad aures ex̄ de eta. ⁊ quali. ¶ De tcio. ſ. diligēti regula curatio/
nis Sciendū ꝙ medicus q̄ciꝰ pōt curare infirmuꝫ debet. vn̄

ſi ex induſtria obmittat debitã medicinã ⁊ cito curatiuã / vt di-
mittẽdo eũ in infirmitate amplius lucret̃ / grauiter peccat: ⁊ fu-
ratur qḋ ſibi lucrat̃. Similit̃ permittẽs aromatariũ ponere ve-
tuſtas ſpecies parũ aut nil operantes / vt faciat illũ lucrari / cum
poſſet ⁊ deberet alias ponere / grauiter peccat. ¶ De q̃rto. ſ. di
uinorũ preceptorũ obſeruãtia Sciendũ ꝙ medici etiã mortalit̃
peccãt ſi dent aliquod ꝯſiliũ ⁊ remediũ pro ſalute corporis i pe-
riculũ aiẽ / vt. ſ. fiat aliq̇d cõtra diuina p̃cepta / puta ꝙ cognoſcat
mulierẽ ex̃ mr̃imoniũ: vel ꝙ inebriet̃ cã vomit⁹ / ⁊ hmõi. Et q̃p/
uis h̾ eis ꝓhibeat̃ p̱ ius canonicũ ſb̾ pena excõicatõis / q̃ ꝯmina
tio ẽ ſentẽtie. ex̃ de peni. ⁊ remiſ. cũ infirmitas. Tñ abſq̃ʒ illo p̃-
cepto eſt illud pctm̃ mortale / ⁊ infirmo ⁊ medico. q̄ꝛ ꝯ̈ ordinem
caritatis: ſ̾m quẽ preponẽda eſt ſal⁹ aiẽ corpi. nec excuſaret in h̾
ignorãtia. ⁊ dicit Jo. andree poſt vincen. in nouella ſup dcã de
cretali. Qꝫ medicus qui dicit infirmo non cõſulo Sed ſi accedꝰ-
res ad aliquã mulierẽ ſanaberis / tranſgredit̃ illã ꝯſtitutionẽ. et
ſic de ſingul̾. Et ſic apparet hec quatuor precipue ⁊ medico ⁊ e
groto eſſe ſeruanda in medici aduocatione. ¶ Quartũ latus

¶ In q̃rto latere quidã videbant̃ diuerſis modis abbreuiare
vitã. Pro quo ſciendũ ꝙ multi nõ intendẽtes tñ incaute ⁊ ſtul
te ſe hñtes in regimine naturaliũ ſuorũ ſeipſos interimũt: vt in
cibo ⁊ potu / ſomno ⁊ vigilia / labore ⁊ ocio / repletione ⁊ inanitio
ne / aere / ⁊ paſſionibus aiẽ Quorũ diſcreta moderatio ad ſani-
tatẽ ⁊ vite lõgitudinẽ: abuſus vero ad vite abbreuiationẽ iuuãt
vt ait Johãnici⁹ in yſagog̾ ad librũ tegni galieni in ſcd̓a ꝑticl̾a.
Et vocant̃ accidẽtia p̃fata Sex accidẽtia innaturalia a medi-
cis. Pro quo ſciẽdũ ꝙ tã p̃cipue vicia vitã abbreuiãt

Scʒ
- Luxuria effrenis
- Crapula imenſis
- Ira

Pro p̃mo ſciendũ ſcd̓m Sene
cam ꝙ plures occidit voluptas
q̃p gladius. Et quidã ſapiẽs de-
ſcribẽs ait Luxuria eſt inordinata carnis petulãtia / dulce vene
num / importuna lues / ꝑniciosa potio / q̃ corp⁹ hũanũ debilitat:
⁊ viril̾ animi robur eneruat. vnã ex rõnib⁹ q̃re antiq̇ p̄res tãtũ
viuebãt ⁊ robuſti. Nũc aũt paruo tẽpore ⁊ pleni d̓bilitate hãc
eſſe puto / ꝙ erãt mag̾ ꝯtinẽtes. tarde ꝯtrahebãt mr̃imoniũ. in

terim ſeruādo caſtitatē. Nunc autē a puericia incipiūt pleni eſ
ſe luxurijs. nimis cito ꝯtrahunt matrimoniū. Sȝ ſi differunt ꝑ
petrāt innūera mala. Quidā in magna dignitate ꝯſtitut⁹ dedi
tus luxurijs cū meretrīce iuēt⁹ eſt mortu⁹: vt narrat cronica mar
tiniana. Amō ex amore turpi luxurioſo infirmat⁹ eſt grauit. ij.
regū xiij. Agnes vero martyr ſanctiſſima ꝑ Ambroſiū reſuſci
tauit filiū ꝑfecti romani antea ob libidinē infirmatū. Quot to
xicant̃: Quot violent̃ occidunt̃: Quot infirmant̃: Quot de
truncant̃: Quot infatuant̃: Quot in vita pn̄ti a dn̄o impuni
tionē priuant̃: Certe innumeri. ¶ De ſecūdo ſcȝ crapula imen
ſis dicit̃ Eccliaſtici xxxvij. In multis eſcis erit infirmitas: ⁊ a
uiditas appropinquabit vſqȝ ad colerā. Propt̄ crapulaȝ mul
ti obierunt: qui autē abſtinens eſt adijciet ſibi vitam. Et metri
ſta Strangulat immenſis plus crapula ꝙ necat enſis Et Cri
ſoſtim⁹ Exceſſus ciborū conſumit/ ⁊ cōputreſcere facit corpus
humanū/ ⁊ macerat egritudine diuturna. ⁊ tūc eum morte cru
deliori conſumit. de conſec. diſt. v. c. nichil ſit iocundum. Hinc
⁊ Iheronim⁹ inq̄t. Ipocras docȝ in amphoriſmis Craſſa et
obeſa corpora opimis q̄ creſcēdi mēſurā impleuerint niſi cito ab
latione ſanguinis minuant̃/ in paraliſim ⁊ peſſima morborū ge
nera erūpe. ſ. eſt neceſſe. ⁊ Galien⁹ doctiſſimus ypocratis inter
pres Atlethas quorꝫ vita ⁊ ars ſagina eſt/ dicit in exhortatiōe
medicine/ nec viuere poſſe diu nec ſanos eē. de ꝯſec. diſt. v. c. ne
tales. Et de quodā podagroſo narrat ipſe idē/ ꝙ ꝓſcript⁹ ⁊ de/
pauperatus cum nō poſſet ita vacare guloſitatib⁹ ſuis/ fact⁹ eſt
ſanus. Narrat de quodā abbate qui cum iret ad balnea qꝛ q̄ſi
perdiderat appetitū ꝓpter nimiā epulationem/ captus in via ⁊
ductus ad radicophanuȝ fuit incarcerat⁹: ⁊ audita cauſa itinerī
fecit eū dn̄s caſtri manere in quadā camera/ vbi non erāt niſi fa
be crude ⁊ aqua: ⁊ ſine cibo ⁊ potu per aliquot dies. propt̄ qd̄ il
le conſumptis ſuperfluis humoribus fame duct⁹ comedit illas
fabas/ ⁊ ſanatus eſt. Quot igit̃ irriſiones/ detractiones/ prodi/
tiones fiūt in cōniuijs/ ⁊ extraordinaria ſumptione pot⁹: Nō
ne abſolon fratrem ſuū proditorie in ꝯuiuio occidi fecit: ſecūdi
Regū xiij. ⁊ ſic de alijs. ¶ De t̄cio ſcȝ ira/ abbreuiat vitā. vnde

Arnold⁹ de noua villa medic⁹ Si vis incolumē ſi vis te redde
re ſanū Curas tolle graues: iraſci crede ꝓphanū Cure ſiue ſolli-
citudines exceſſiue exſiccāt corꝑa ex quo ītificāt ſpūs vitales:
⁊ ſpūs triſtis exſiccat oſſa vt ē ꝓuer. xvij. Silr̄ tīſticia exſiccat ⁊
infrigidat corꝑa: maciē ⁊ extenuationē inducit: cor ꝯſtringit/et
ſpm̄ obtenebrat: ingeniū ebetat/ ⁊ rōnē impedit: iudiciū obſcu
rat/⁊ memoriā obtūdit. Greg. v. moral. de ira ſic loquit̄. Ire
ſue ſtimulis accēſuꝫ cor palpitat/corp⁹ tremit/lingua ſe ꝑpedit/
facies igneſcit/exaſperāt̄ oculi/nō recognoſcunt̄ noti. Ore qui-
dem ſmonē format: ſ ſenſus qd loq̄tur ignorat. In quo itaqꝫ
iſte ab arrepticijs ꝑfecto lōge nō eſt qui actiōis ſue ꝯſci⁹ nō eſt.
vn̄ plerūqꝫ fit ꝙ vſqꝫ ad man⁹ ira ꝓſiliat: ⁊ eo furor mēbra foris
in ictib⁹ exercet/quo int̄ ipſam mēbroꝝ dn̄am mentē captiuam
tenet. Et eccī iij. Zel⁹ ⁊ iracūdia minuent dies. vn̄ ⁊ aiālia ira
cunda vt canis qui de facili mordet ⁊ latrat ſūt breuis vite/ Et
de Silla ꝯſule rōnorū narrat Aug⁹ de ciui. dei Qꝫ pre ira cum
turbulentiſſimus eſſet/fracta eſt ſibi vena ſanguinis in corpore/
vnde mortuus eſt. Et ſic apparet qualiter hec vicia precipue vi
tam eneruēt/ꝙ̄ꝙ̄ cauſa breuitatis alie cauſe poſſent adduci/ q̄s
pretmitto. ¶ Eſt autē circa predicta notandū ꝙ valde diſpliceꝫ
deo ſi quis male viuendo ſe ante tēpus in mortem precipitet. tū
quia vix peccatū nouū euadet/vel ſaltē mai⁹ ꝙ̄ alias peccatū ꝑt
incurrere. Tum quia alijs nocet quib⁹ ſe vtilē ꝑbere potuiſſet.
Tum ſe multis donis ꝑuat. Que per corp⁹ habere potuiſſꝫ/ d
us em̄ aiām creādo velut hoſpitaꝫ in corꝑis hoſpitio poſuit. de
quo ſi ſine dei licētia exierit male de⁹ ꝯtentat̄: ꝑſertim qn̄ ſenſuꝫ
deo ⁊ ſibi modicū acq̄ſiuit. Preterea aiā dei nūcius eſt/ qui in
hunc mundum in cauſa dei ⁊ ſui miſſus eſt. vnde ſi ante temp⁹
reuertitur/deus mittēs male contentat̄. Ex quibus etiaꝫ pꝫ ꝙ
ſolerti ſtudio multū diſcrete conandū eſt/vt prolonget̄ vite ter-
minus/⁊ ne immaturus quis moriatur: vt corpus noſtrū ſcdm̄
aplm̄ ad romanos xiij. deo exhibeam⁹ hoſtiam ſanctā/vicia ex
ſtirpando/⁊ rōnabile obſequiū noſtrum/vtiliter nos occupan-
do. Diſponam⁹ igit̄ ſic corpus ⁊ actus noſtros quia moriemur
nos ⁊ nō viuem⁹ iux̄ yſaye teſtimoniū crebro repetitū.